

сланіе къ Титу глава 1, бесѣда 2.) И ако за неученыты пастыри ся казвать тыя неща, то какво ще кажемъ за оныя, които не само чтото сами пезнаятъ духовныйтъ разумъ, нъ и вразумленныты немаъ въ любовь, и порицавать ученіето и хулять? Нека да послушамы, какво дума писаніе то за такыва : „Оный, който уничижава премъдрость-та и наказаніето (ученіето), печестень е; призана е надеждата му, безплодны съ трудоветы му, и нецотребны съ дѣлата му“ (Притч. Солом. 3 ст. 14.) Въ старыйтъ (ветхийтъ) Заветъ на първыя Архіереи, на Аарона, когато Господь Богъ заповѣдаше да направятъ святигелскытъ дрехы, тогава заповѣда да бѣдаъ на полыга на дрехытъ, званы звонци, та, когато служи, да ся чюе гласътъ му, кога влиза въ олтаратъ предъ Господа, и кога излиза, да не умре. (Исходъ 28.) Чюдно бѣше това устроеніе съ звонцыты на онызи дрехы. Нъ юще по чюдно е това, че смърть належеше на Архіереи, ако бы безъ звонци была Архіерейската дре-